

mig saaledes, at Troen paa, at de meget høje Priser er til afgjort Fordel for Producenterne, rummer en hel Del Øjenforblændelse, ja, jeg kunde fristes til at sige, at den hviler for en Del paa kortsynede Styverfængerteorier. Jeg føler mig overbevist om, at blot økonomisk faglig set vil mine her fremholdte Betragtninger være berettigede. Og end mere gælder dette selvfølgelig, naar vi alene fæster os ved Sagens sociale, samfundsmæssige Side, altsaa anlægger den Synsvinkel, som vi fristes til at anlægge, naar vi beskæftiger os med et Lovforslag som dette, der er foranlediget og nødvendiggjort ved den Dyrtdsperiode, som vi for Øjeblikket gennemlever.

Christiansen: Om end de foregaaende Talere har ytret Velvillie og Forstaaelse overfor det foreliggende Lovforslag, har man dog i alt Fald fra tre Sider antydet Ønskeligheden af at faa Forslaget sendt i Udvalg for at se noget nærmere paa enkelte Bestemmelser. Særlig har jo det ærede Medlem for 8de Kreds (Dalsgaard) gjort opmærksom paa et Forslag, der blev stillet af et Mindretal i Folketinget. Jeg har faaet Forstaaelsen af, at man vil arbejde paa at faa indført i Forslaget Bestemmelser, der kunde imødekomme det, der var tilsigtet ved det nævnte Forslag. Det ærede Medlem mente at finde Støtte for et saadant Forslag i den bestaaende Lov af 1914 om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser. Jeg tror dog ikke, at man kan sammenligne den nuværende Situation med de daværende Forhold, at man ud fra normale Tilstande kan bedømme, hvad man bør foretage sig i dette Øjeblik. Jeg er indrer om, at man ved Lovens Vedtagelse og senere ved dens Revision afpassede alle Satser efter, hvad man mente, de paagældende Medlemmer kunde bære, og efter, hvad man skønnede, at det var forsvarligt at lade det offentlige udrede under normale Forhold. Arbejdslønnen var ganske vist den Gang nede paa et andet Niveau, men Fødemidlerne stod ogsaa i andre Priser, og man forudsatte den Gang ikke, at Arbejdsløsheden skulde blive saa langvarig, som alt nu tyder paa, at den vil blive. Og selv om man nu let kan paavise, at Arbejdsindtægten for Kassernes Medlemmer er steget under Krigsperioden, da Højkonjunkturen var til Stede, er den dog ikke steget i Forhold til Prisen paa Levnedsmidlerne. De forskellige Foranstaltninger fra det offentliges Side har ikke, i Forbindelse med Indtægtens Stigen,

været i Stand til at bøde paa Dyrtiden. Jeg tror, mit Skøn er rigtigt, naar jeg siger, at Arbejderklassens Tilstand i al Almindelighed trods den højere Fortjeneste for dem, der er i Arbejde, er daarligere end under normale Forhold. Jeg tror derfor, at den Grænse af $\frac{2}{3}$ af den normale Løn i Faget, som man den Gang satte, ikke kan holdes overfor de nu eksisterende Forhold. Jeg vil derfor ikke kunne give min Tilslutning til en Ændring som den, der blev stillet af Mindretallet i det andet høje Ting. Jeg kan heller ikke tænke mig at gaa ind paa en Begrænsning ved Sammenlægning af Arbejdsfortjeneste og Understøttelse, saaledes som der ogsaa blev tilsigtet ved Mindretallets Forslag. Den højtærede Minister har jo gjort opmærksom paa, at der i sidste Stykke af § 4 findes en Ventil, der hjemler Indenrigsministeren Ret til at træde ind, hvis der paa Grund af Satserne og Forholdene i øvrigt skulde indtræde urimelige Forhold i enkelte Tilfælde. Men derud over tror jeg heller ikke, man skal gaa. I mangfoldige Hjem er det ogsaa under normale Forhold saaledes, at det ikke blot er Manden, men ogsaa Hustruen, der erhverver, og ved det fælles Arbejde opnaar de en meget antagelig Indtægt, som man anvender for at højne den Standard, hvorunder man i øvrigt lever, for at være friere stillet økonomisk, for at kunne ofre mere paa Børnene o. s. v. I Tusinder af Hjem er Forholdene saaledes saa sammensatte, at det er vanskeligt at drage bestemte Linier. Og hvis man ved at sætte en Maksimumsgrænse hemmer saadanne Bestræbelser, der faktisk er til Stede, synes jeg, man kommer ind paa noget, hvorved man svækker Arbejdernes Interesse noget for at erhverve, og det bør man ikke gøre. Det vil ikke være klogt. Jeg vilde i Overensstemmelse med min Gruppe have ønsket, at dette Forslag kunde være gaaet igennem uden Udvalgsbehandling. Det gælder jo her, at hurtig Hjælp er dobbelt Hjælp, og Forholdene er i mange Hjem meget vanskelige. Jeg henstiller derfor, hvis der nedsættes Udvalg, at Behandlingen der bliver meget hurtig. Og jeg nærer stadig Haab om, at det skal lykkes at faa Forslaget vedtaget i den Skikkelse, hvori det i Gaar blev vedtaget af Folketinget.

Indenrigsministeren (Rode): Af alle ærede Talere er Lovforslagets Nødvendighed anerkendt, og gennem den meget vægtige Tale af det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (Sonne) har det faaet en